

en stærk principiel Uoverensstemmelse mellem Flertallet i Udvalget paa den ene Side og det Mindretal, hvortil jeg hører, paa den anden Side, om hvilken Vej der vil være den retteste til at modarbejde Drifkeriet. Det er en principiel Forskel, der er udtrykt i de forskellige Forslag, som Flertallet og Mindretallet stille. Jeg skal først tillade mig at gøre et Par Bemærkninger til de Forslag, Udvalgets Flertal stiller. Jeg maa anerkende, at det er et Fremskridt, naar Flertallet lægger Bestemmelsen om, hvem der skal kunne faa Beværterborgerkab i Kommunalbestyrelsens Hænder, i Mod sætning til Regeringsforslaget, der lægger det i Indenrigsministeriets Hænder. Det er et Fremskridt, men kun i Forhold til, hvad Regeringen har foreslaaet, for i Virkeligheden er det Beværetningen af den nuværende Tilstand. Det er i og for sig kun en Afværgelse af det virkelige Tilbagekridt, der jo ligger i, hvad Regeringen har foreslaaet. Et Mindretal i Udvalget, nemlig det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) og det ærede Medlem for Hertemunde (S. Christiansen) har gjort en Særindstilling paa dette Punkt og sluttet sig til Regeringen, og det begrundet sit Standpunkt derved, at det mener, at Regeringen vil træffe sine Bestemmelser om, hvem der maa faa Beværterborgerkab, mere „uafhængig af personlig Indflydelse og Paavirkning“ end Kommunalbestyrelserne. Hvis heri ligger en Insinuation om, at Kommunalbestyrelserne ikke ville være uafhængige af personlig Indflydelse og Paavirkning, maa jeg tilbagevise en saadan Insinuation som fuldstændig ubegrundet. Men der er desuden ingen Garanti for, at Regeringen bestandig vil være saa uafhængig af personlig Indflydelse og Paavirkning, som man mener. Der kan vist paavises mange Lejligheder, ved hvilke Ministeriet ved Besættelsen af en eller anden fordelagtig Stilling i Staten har taget ret stærke personlige Hensyn. Naar man taler ondt om Folk, plejer man til Dels af Nødvendighed at undtage de tilstedeværende, og jeg skal derfor ogsaa straks tage det Forbehold, at jeg søler mig forvisset om, at den nuværende Indenrigsminister altid vil træffe sine Bestemmelser uafhængig af personlig Paavirkning og Indflydelse. Men, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) udtalte forleden Dag, vi vide jo ikke, hvor længe vi have den Indenrigsminister, vi have nu, og vi vide jo heller ikke, hvem der bliver hans Efterfølger, og det er paa ingen Maade givet, at ikke den næste Indenrigsminister eller en senere i Rækken af de kommende Indenrigsministre ved visse Lejligheder kan handle paavirket af

personlig Indflydelse i et Spørgsmaal som dette, der jo bliver et ret betydeligt Spørgsmaal. Hensigten med Regeringens Lovforslag er at indskrænke Værtshusenes Antal endog paa et meget betydelig Grad, og Følgen deraf bliver selvfølgelig direkte den, at det bliver en ganske overordentlig fordelagtig Stilling at have et saadant Privilegium til at holde Værtshus. Det bliver noget ligesom de nuværende Apotekerprivilegier eller maaske noget langt mere fordelagtigt endnu. Vi have jo næsten alle af og til Værinde paa et Værtshus, medens det er sjældnere, at vi have det paa Apoteket, saa det vil økonomisk set blive en af de allerfordelagtigste Stillinger i Staten at have et saadant Værtshusprivilegium, og jeg ser ikke rettere, end at det kunde være muligt, at vi fik en Indenrigsminister, der lejlighedsvis vilde handle ud fra personlig Paavirkning og Indflydelse, naar han skulde besætte en saadan Stilling. Det vilde være ret behageligt at have Ret til at besætte en saadan Plads, og det kunde gøre Regeringen Nytte paa mange Maader. Jeg sætter nu f. Eks., at det var gaaet lidt galt for en Partimand, der havde tjent Regeringen vel, var det saa ikke smukt at give ham et saadant lille Privilegium til at drive et Værtshus; saa var hans Alderdom jo sikret! Man kunde ogsaa tænke sig det Tilfælde, at der i en god Familie er en Søn, som man ikke gerne taler om; der er jo i mange gode Familjer den Slags Sønner. Dem plejer man, da man ikke har Lov til at dreje Halsen om paa dem, at sende til Amerika og lade dem borgerlig dø derovre i stille Glemsel; og der tales saa ikke om dem mere. Men der er undertiden nogle af den Slags Sønner, der komme hjem igen, og det er højt pinligt for Familien. Man ved ikke, hvad man skal gøre med dem. Der er da her en smuk Lejlighed til at anvende personlig Paavirkning og Indflydelse over for dem, der besætte disse Værtshusposter, for at faa en saadan Søn anbragt i en saadan. Jeg betragter det derfor som et meget stort Fremskridt, at Flertallet foreslaar, at det skal være Kommunalbestyrelsen, der besætter disse Poster, idet det da vil gaa som hidtil med Borgerstabsuddeling, at man ikke tager personlige Hensyn, men giver Pladserne til dem, der søge Næringsbevis og have de Lovmæssige Betingelser. Derimod synes jeg, det er i høj Grad uheldigt, naar Flertallet foreslaar, at det ikke skal blive ved at være som nu, at det er Kommunalbestyrelsen, der bestemmer Mængden af Udsalgsteder i Kjøbstæderne og i Kjøbenhavn, men foreslaar, at først skal Kommunalbestyrelsen tage sin Bestemmelse,